Ετος Δ — Αριθμος 223 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 13 Δεκεμβριου 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αισώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

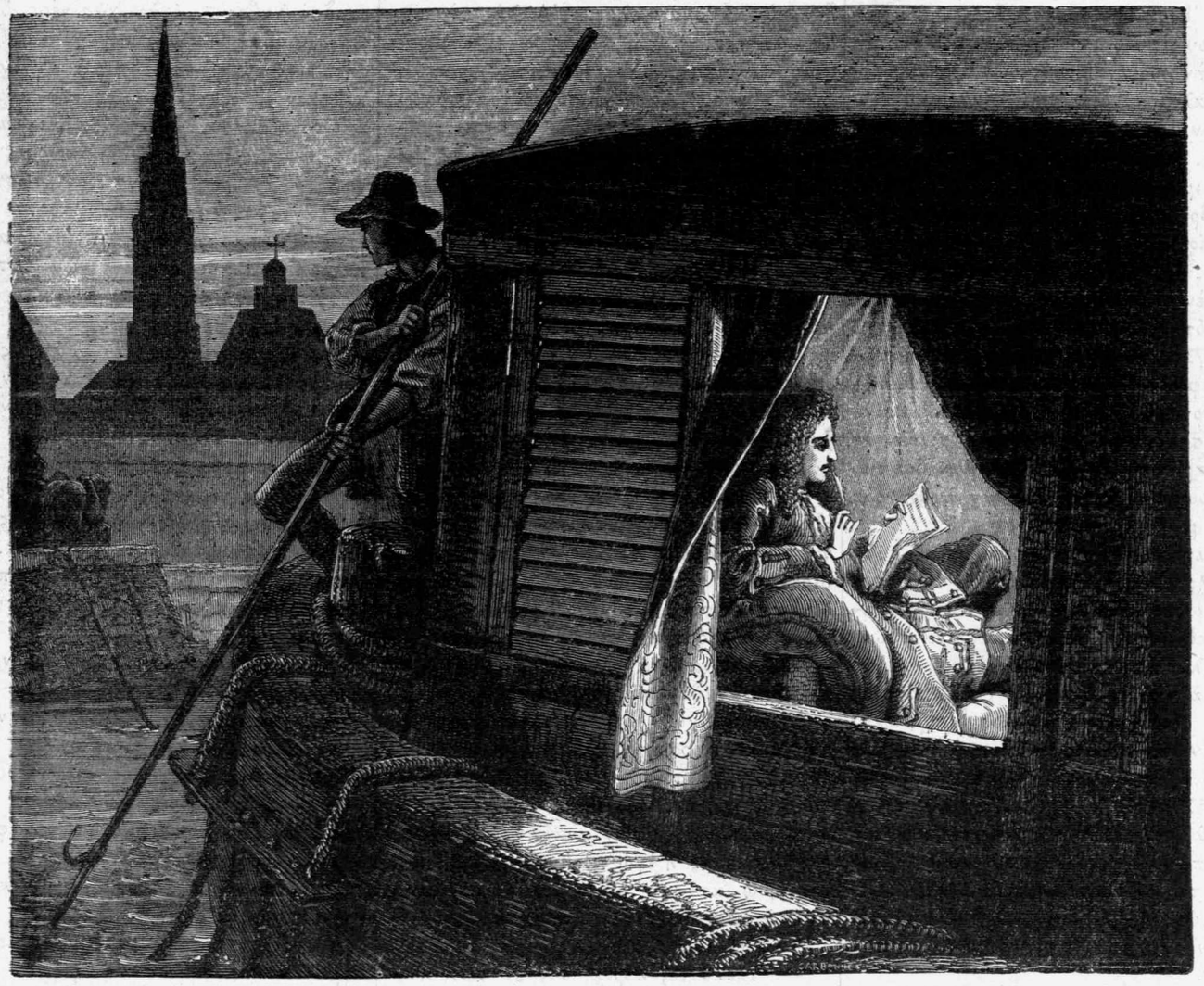

Ὁ Γουλιέλμος κατακεκλιμένος εἰργάσθη δι' ὅλης τῆς νυκτός. (Κεφάλαιον ΛΑ').

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ μαρκησία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἡ ζῶσα φοβερὰ εἰκὼν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ τρόμου. Ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐναγωνίως παλαίουσα κατὰ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως σταματήσῃ διὰ μιᾶς λέξεως τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἰασπίνου. Ἡ λέξις αὕτη ἐπεπλανᾶτο ἤδη εἰς τὰ χείλη της· ἀλλ' αἴφνης τὸ ἰσχυρὸν ἐλατήριον τῆς ψυχῆς ἐκείνης ἀπέκτα νέαν ἔντασιν διὰ νέον ἀγῶνα. Μέχρι τίνος σημείου γνωρίζει ;... ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία· ἴσως δὲν τὰ γνωρίζει ὅλα... ἂς ἀναμείνωμεν !

Ὁ Ἰασπῖνος, ὁ ἁπλοῦς τὴν καρδίαν καὶ τόσον ὀλίγον ἱκανὸς ν' ἀμυνθῇ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει κατὰ τοῦ ἀγερώχου πνεύματος τῆς μαρκησίας, προσεκτικῶς οὐχ ἧττον ἀντελαμβάνετο πάσης κυμάνσεως τῆς ψυχῆς της καὶ παρηκολούθει ὅλα τὰ κινήματά της, ὡς ὁ ἁλιεὺς βλέπει εἰς τὴν θάλασσαν συνταρασσομένην ὑποκώφως ἐκ τῶν τελευταίων σπαραγμῶν τὴν λείαν του συλληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀγκίστρου καὶ δεσμίαν παρὰ τὴν λέμβον του.

Ἡ μαρκησία ἔρριψε περὶ αὐτὴν βλέμμα ὕποπτον.

— Τοῦτο μόνον κανεὶς δὲν γνωρίζει, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰασπῖνος ταπεινῶν τὴν φωνήν, ὅτι ἡ κόμησσα Λαβερνῆ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ ἔλαβε μυστηριῶδες

ἄγγελμα, δι' οὗ ἐζητεῖτο παρ' αὐτῆς συνέντευξις πλησίον τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου. Εὗρεν ἐκεῖ μίαν παλαιὰν καὶ πολὺ ἀγαπητήν της φίλην, ἓν θῦμα τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου κόσμου ὅπου ὁμοῦ εἶχον ζήσει. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπήρχετο μετὰ σπουδῆς ἐκ Παρισίων διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων ἐγκυμοσύνην, ἥτις δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν σύζυγόν της. Ὑπερήφανος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σφάλματί της, ἀδάμαστος ἐν τῇ συμφορᾷ της, δὲν εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τὸ πρᾶγμα οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἐραστήν της, εἰς ὃν μάλιστα περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον ἴσως, ἀπέκρυψε τὴν κατάστασίν της. Ἐνεθυμήθη μόνον ὅτι εἶχε μίαν παλαιὰν φίλην, τὴν κόμησσαν Λαβερνῆ, τόσον εὐτυχῆ καὶ τόσον ἀγνήν, αὐτὴν προσεκάλεσε καὶ ἐξωμολογήθη πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν της. Καὶ ἀληθῶς, κυρία, προσέθηκεν ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις ἔφερε τὸ μανδήλιόν του εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν κυρίαν Μαιντενὼν ἀγωνιζομένην νὰ παλαίσῃ διὰ τοῦ φιαλιδίου τῶν ἀρωμάτων κατὰ τῆς ἀναποδράστου λιποθυμίας, ἡ κόμησσα ἦτο ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων, ἡ πρόνοια τῶν δυστυχῶν, ἀνδρεία καὶ ἐπιτηδεία ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ της.—Κατεστράφην καὶ ἠτιμάσθην, εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ ταλαίπωρος φυγάς, δὲν θὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸ αἶσχός μου, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ φανερωθῇ. Μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ εἶμαι μήτηρ· κατόπιν θὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου. Ἀγρύπνει ἐπὶ τοῦ τέκνου μου καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Ἄλλο τι δὲν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ εἰμὴ συγγνώμην διὰ τὴν ψυχήν μου, τὴν σιγὴν καὶ τὴν λήθην διὰ τὸ σῶμά μου.

Ἡ κόμησσα ἐννόησε πᾶσαν τὴν συμφορὰν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἧς ἐγίνωσκε τὴν ἀγέρωχον θέλησιν. — Δὲν θ' ἀποθάνῃς, τῇ εἶπεν· ὁ σύζυγός μου εἶνε ἀπών· θὰ παραλάβω τὸ νεογνὸν πρὸ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θὰ χαρίσῃ εἰς ἐμὲ ὁ Θεός, θὰ τ' ἀναθρέψω ὁμοῦ καὶ τὰ δύο ὡς δίδυμα καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ μυστικόν σας, ἐνόσῳ σὺ ἡ ἰδία δὲν μὲ ἀπαλλάξῃς. Κατὰ πρῶτον ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. Θὰ σοῦ εἰπῶ τί πρέπει νὰ γείνῃ· ἐνθυμήσου ὅτι δὲν πρέπει τίς ποτὲ ν' ἀπελπίζεται ἐνόσῳ ἔχει πλησίον του καρδίαν φιλικὴν καὶ γενναίαν, διότι μία πιστὴ φίλη ἀναπληροῖ τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δοκιμασίας.

Ἡ μαρκησία ἀφῆκε τὴν κεφαλήν της νὰ καταπέσῃ πρὸς τὰ ὄπισθεν ἐπὶ τοῦ γλυπτοῦ ἐρείσματος τῆς ἕδρας. Ὁ Ἰασπῖνος ἐπανέλαβε μετὰ ζωηρότητος:

— Τὰ πάντα ἐξετελέσθησαν ὡς ἠθέλησεν ἡ κόμησσα. Ἡ ταλαίπωρος φυγὰς ἔτεκε βρέφος ἄρρεν ἐντὸς τοῦ θηρευτικοῦ περιπτέρου τοῦ κεκρυμμένου εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Σχεδὸν δὲ ταυτοχρόνως ἡ κυρία Λαβερνῆ, ἥτις εἶχε τοποθετήσει τὴν κλίνην της εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ἐν τῷ ἰσογείῳ, ἡ ἀγαθὴ κόμησσα, ἡσπάζετο τὸ ἰδικόν της τέκνον, ἄρρεν ἐπίσης, τεχθὲν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Εἶτα, ἀφοῦ ὁ ἰατρὸς ἀνεχώρησε καὶ ἡ κόμησσα ἀπέπεμψε πάντας τοὺς ὑπηρέτας... ἐνῷ ἡ νὺξ ἦτο χλιαρὰ καὶ τ' ἀρώματα εἰσήρχοντο διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων... ἅμα τῷ σημείῳ τῷ συμφωνηθέντι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς φίλης της, ἡ τελευταῖα αὕτη, ἐκόμισε τὸ τέκνον της εἰς τὸν πύργον, παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸν κῆπον. Καὶ ἰδοὺ διατί, κυρία, τῇ ἐπαύριον δύο δίδυμα ἐκοιμῶντο εἰς τὴν κλίνην τῆς κυρίας Λαβερνῆ· τὸ γνωρίζετε τώρα καλῶς ὅσον καὶ ἐγώ.

Λυγμὸς ἐπὶ πολλὴν ὥραν κατασταλεὶς ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους τῆς μαρκησίας· ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἰασπῖνον τοὺς διεσταλμένους ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ φόβου ὀφθαλμούς της καὶ διὰ φωνῆς ἀδυνάτου·

— Ναί!... εἶπεν· ἡ γυνή, ἥτις ἔπραξεν αὐτὸ ἦτο ἄγγελος... Ἀλλὰ τὴν ἄλλην μητέρα, ἣν ἡ κόμησσα εἶχε σώσει τοιουτοτρόπως, τὴν γνωρίζετε, κύριε ἀββᾶ; Ἡ κυρία Λαβερνῆ σᾶς εἶπε βεβαίως τὸ ὄνομά της;...

— Οὐδέποτε, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος, παρατηρῶν αὐτὴν ἀτενῶς· ἂν σᾶς ὁμολογῶ δὲ τὸ μυστικόν, πράττω τοῦτο ὅπως μὲ βοηθήσετε διὰ νὰ τὴν ἀνεύρω.

— Πρὸς τί; ἠρώτησεν ὁρμητικῶς ἡ μαρκησία.

— Ὤ, κυρία, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε ἴσως σήμερον ἰσχυρὰ καὶ θὰ δυνηθῇ, ἂν τὴν ἀνακαλύψω, νὰ σώσῃ τὸν Γεράρδον, ἀφοῦ ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ πράξετε τίποτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ τὴν ἀνεύρετε, κύριε ἀββᾶ, εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης· ἄλλως τε θὰ ἦτο περιττόν, διότι αὐτὸ τὸ νέον δεῖγμα, τὸ ὁποῖον μοὶ διηγήθητε περὶ τῆς μεγαθυμίας τῆς κομήσσης, ἀποδιώκει πάντα δισταγμόν· εἰς ἐμὲ ἀνήκει νὰ ἐπαγρυπνήσω ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της καὶ ἀναδέχομαι αὐτὸ ἀπὸ τοῦδε.

— Ὤ, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος σείων τὴν κεφαλήν, δὲν ἔφθασα ἀκόμη εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀποστολῆς μου. Θ' ἀναζητήσετε καὶ σεῖς μετ' ἐμοῦ τὴν ἀγνωστον, κυρίαν, θὰ τὴν ἀναζητήσετε μετὰ μεγαλειτέρας ἢ ἐγὼ προθυμίας, ἀφοῦ σᾶς διηγηθῶ καὶ τὸ ἕτερον τοῦ μυστικοῦ, ὅπερ γινώσκετε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Ἐμάθετε, κυρία, ὅτι ἓν τῶν διδύμων ἀπέθανεν;

— Ναί...

— Γινώσκετε ὅτι πρὸ μικροῦ ἡ κόμησσα εἶχεν ἀπολέσει τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μάεστρεχτ, καὶ ὅτι δὲν ἀπέμενεν αὐτῇ ἄλλο στήριγμα, ἄλλο ἀντικείμενον στοργῆς, ἄλλη ἐλπίς, εἰμὴ τὸ ἕτερον τῶν διδύμων, ὁ εἷς τῶν δύο μαθητῶν μου;

— Ἀναμφιβόλως· λοιπόν;...

— Λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα, ἀφοῦ ἐγὼ ἀνέθρεψα αὐτὸ τὸ παιδίον, ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἀγαπήσῃ ὅσον ἐγώ, δὲν θὰ εἶνε δίκαιον νὰ τὸ στερηθῶ ἐξ ἁπλῆς τινος ἰδιοτροπίας. Ἐξ ἄλλου τίς ποτε θὰ μάθῃ ὅτι δὲν εἶνε καρπὸς τῆς κοιλίας μου;... τὸ γνωρίζει καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος; Ὄχι. Ὁ Θεὸς μοῦ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν τὸν δεύτερον υἱόν, εἶνε ἰδικός μου, τὸν διατηρῶ!

— Ἀλλά, κύριε, ἠρώτησεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς, ἥτις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον, ποῖον ἆρά γε ἐκ τῶν δύο παιδίων ἀπέθανεν;

— Ὁ υἱὸς τῆς κομήσσης, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Ὥστε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπέζησεν;... ἐψέλλισεν ἡ κυρία Μαιτενὼν τρέμουσα σύσσωμος.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπέζησεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος πλησιάζων ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν μαρκησίαν διὰ νὰ εἴπῃ κατὰ πρόσωπον αὐτῆς τοὺς φοβεροὺς λόγους, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦν κόμητα Γεράρδον Λαβερνῆ, ὁ ἀτυχὴς νέος, ὃν ὁ κύριος Λουβοὰ θὰ φονεύσῃ μετ' ὀλίγας ὥρας, εἶνε τὸ τέκνον, ὅπερ ἡ ἄγνωστος ἀπέθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν μητέρα ἔρχομαι, κυρία, νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως μὲ βοηθήσετε ν' ἀνεύρω, διὰ νὰ τὸν σώσῃ αὐτὴ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Τὰ πειστήρια! τὰ πειστήρια θέλω! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐκτὸς ἑαυτῆς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ἐνταυτῷ καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως.

— Ἰδού, κυρία, εἶπεν ὁ ἀββᾶς σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του μικρογραφικὴν εἰκόνα, ἣν ἐνεχείρισε πρὸς τὴν μαρκησίαν. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τοῦ Γεράρδου· βλέπετε ὅτι δὲν ὁμοιάζει ποσῶς πρὸς τὸν κύριον Λαβερνῆ. Ἄλλως τε, ὅτι θὰ διέλθῃ ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, κυττάξατέ τον καὶ σεῖς, διότι κάτι τι μοῦ λέγει ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀληθῆ του μητέρα, ἴσως τότε τὸν ἀναγνωρίσετε!...

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπών, ἐνῷ ἡ μαρκησία περιειργάζετο μὲ ὄμμα ἄπληστον τὴν εἰκόνα, ὁ Ἰασπῖνος ἐξηντλημένος ἔπεσε γονυπετὴς ἐνώπιόν της· ἡ μαρκησία τὸν ἀνήγειρε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ διὰ πρώτην φορὰν οἱ ὀφθαλμοί της ἐκεῖνοι οἱ ἀπαθέστατοι ἐφάνησαν δακρυρροοῦντες.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀστραπὴ ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὸ βλέμμα της.

— Εἶπες, ἀνέκραξεν, ὅτι ἐδικάσθη ὑπὸ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου;

— Προεδρευομένου παρὰ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαίνης.

— Ὤ! εὐλογητὸς ὁ Θεός!... ἀλλ' Λουβοὰ μήπως εἰξεύρει;...

— Τίποτε!... ἤμην ἕτοιμος νὰ τοῦ ὁμιλήσω ὅτε εἰσήλθετε εἰς Βαλενσιέννην.

Ἡ μαρκησία ἐφρικίασεν.

— Ἀλλὰ τί ὑποθέτει, ἀφοῦ τὸν ἠπειλήσατε;

— Ὅτι θὰ ὑπερασπισθῆτε ἴσως τὸν υἱὸν παλαιᾶς σας φίλης.

— Βεβαίως θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ μέχρι θανάτου!

Καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν ἥρπασεν ἕνα

μανδύαν, ἕνα κεκρύφαλον καὶ περιῆλθεν ἔξαλλος ἐντὸς τοῦ θαλάμου ὡσεὶ ἀλλοφρονοῦσα. Διὰ μιᾶς κἄτι ἐνεθυμήθη καὶ σταματήσασα ἐνώπιον τοῦ Ἰασπίνου, λαμβάνουσα μίαν τῶν χειρῶν του καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον:

— Καὶ *αὐτός*;.. ἠρώτησε, τί γνωρίζει;

— Γνωρίζει, ὅτι ἡ μήτηρ του ἀπέθανεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος ὑποστὰς ἀπτόητος τὸ βλέμμα της, γνωρίζει, ὅτι οὐδὲν τῷ ἀπομένει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἀναμένει ἀταράχως τὸν θάνατον, ὡς μοὶ τὸ ἔγραψε σήμερον τὸ πρωί. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή του, ἀναγνώσατε, κυρία.

Ἡ μαρκησία ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλήστου περιεργείας, μεθ' ἧς εἶχε παρατηρήσει τὴν εἰκόνα, ἔσφιγξε βιαίως διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰασπίνου καὶ διὰ τῆς ἑτέρας ἔδειξεν αὐτῷ τὸν κρεμάμενον εἰς τὸν τοῖχον Ἐσταυρωμένον.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐποίησε βραδέως καὶ ἐν κατανύξει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μαρκησία ἡτοιμάζετο νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τοῦ θαλάμου, ἡ Νανὼν ἔκρουσε δειλῶς τὴν θύραν.

— Ὁ κύριος δοὺξ τῆς Μαίνης, εἶπε, θέλει νὰ καταθέσῃ τὰ σεβάσματά του πρὸς τὴν κυρίαν.

— Ἂς εἰσέλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία· κύριε ἀββᾶ, ὑπάγετε νὰ εὕρετε τὸν κύριον Λαβερνῆ. Μετὰ δύο ὥρας θὰ λάβῃ εἰδήσεις παρ' ἐμοῦ· κατόπιν ἐπιστρέψατε· σᾶς περιμένω ἐδῶ.

Ὁ Ἰασπῖνος, ἔκφρων ἐκ τῆς χαρᾶς, προσκρούων σφοδρῶς κατὰ τῶν ἐπίπλων, προσέκοψε κατὰ τοῦ παραπετάσματος τῆς θύρας, ἐξ ἧς ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἐνηγκαλίσθη εἰς τὸν προθάλαμον τὴν γηραιὰν δεσποινίδα, ἥτις ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Νανὼν ἀφῆκε κραυγήν, ἐνῷ ὁ ἀββᾶς ὥρμησεν ἔξω, προσκρούων ὡς κῆτος κατὰ τῶν χρυσοστολίστων καὶ ἀπαστραπτόντων αὐλικῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τὸν πρόδομον.

ΚΗ'

ΠΡΩΤΗ ΜΗΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Καίπερ θαυμάζων τὸν Ἰασπῖνον ἐν τῇ μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενὼν διπλωματικῇ σκηνῇ ὁ ἀναγνώστης, θὰ ἐνθυμηθῇ ἴσως ἀκουσίως ὅτι οὐδέποτε ἡ κυρία Λαβερνῆ εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὸν ἀγαθὸν ἀββᾶν τὸ μυστικόν της ἐθελουσίως ἢ ἐν ὥρᾳ ἐξομολογήσεως, ὅπως αὐτὸς ἐδήλωσε τῇ μαρκησίᾳ. Ἐνδεχόμενον λοιπὸν νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ἰασπῖνος ἐπὶ ψεύδει ἢ ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ἀπροσεξίᾳ. Ὁ Ἰασπῖνος ἐψεύσθη ὁπωσοῦν· ἀλλ' ἂς ἴδωμεν ἂν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε λογικός, ἂς τὸ ἀποδείξωμεν.

Διδάσκαλος ἄνευ ἐργασίας, συνήντησεν ἐν ἔτει 1660 εἰς τὸν δρόμον μίαν ὑπηρέτριαν, ἄνευ τῆς κυρίας της. Ἡ συνάντησις ἐγένετο πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ χωρίου τινός. Χωρικός τις ὀνόματι Δεβὼτ ἤθελε νὰ βαπτίσῃ τὸν ἀνεψιόν του, παιδίον ἑπταετές, οὗτινος οὐδεὶς ἐν τῷ χωρίῳ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ γείνῃ ἀνάδοχος, ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς φήμης τοῦ πατρός του.

Ὁ Ἰασπῖνος καὶ ἡ Νανὼν—διότι ἡ ὑπηρέτρια ἦτο ἡ Νανὼν—ἔβλεπον τὸ κακορρίζικον ἐκεῖνο παιδίον θρηνοῦν ἐξ ἐντροπῆς. Ὁ Ἰασπῖνος ἐλεήμων προὐχώρησε καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸ τὴν χεῖρα· ἡ Νανὼν μειδιῶσα ἔλαβεν ἐκ τῆς ἄλλης χειρὸς τὸν μικρὸν κατεργάρην, ὅστις ἔμελλε νὰ γείνῃ ὁ διάσημος Δεβώτ, ὁ ἐν τῇ παρούσῃ ἱστορίᾳ μνημονευόμενος.

Ὁ χωρικὸς ὡδήγησε τὸν ἀνάδοχον καὶ τὴν ἀνάδοχον εἰς τὸν ναόν, ὅπου ἐγένετο τὸ βάπτισμα. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ χωρικὸς προσέφερεν αὐτοῖς ὀλίγην πήτταν καὶ ἓν ποτήριον ἐκλεκτοῦ λευκοῦ οἴνου. Ὁ Ἰασπῖνος καὶ ἡ Νανὼν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἀφίνοντες εἰς τὴν τύχην τοὺ τὸν δι' αὐτῶν γενόμενον νέον χριστιανόν.

Ὁ Ἰασπῖνος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο θαλερὸς καὶ ροδοπάριος· ἡ Νανὼν ζωηρὰ καὶ πανοῦργος, ὁ δὲ διάβολος ἄγρυπνος ὡς καὶ σήμερον. Ὁ κουμπάρος καὶ ἡ κουμπάρα ὡδοιπόρησαν ὁμοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐδαπάνησαν κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας τὰ τρία σκοῦδα, ἅτινα εἶχεν ὁ Ἰασπῖνος, ἐξώδευσαν ἐπὶ πλέον καὶ δύο σκοῦδα, ἅτινα εἶχεν ἡ Νανὼν καὶ τότε ἠρώτησαν ἀλλήλους.

Ὁ Ἰασπῖνος ἔδειξε τότε τὰ θυλάκιά του κενά· ἡ Νανὼν ἐπίσης ἔδειξε κενὰ τὰ ἰδικά της. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χωρισθῶσιν.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ ἀββᾶς, ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ὁδοιπορίαν μας· θὰ ἐργασθῶμεν καθ' ὁδὸν καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ δυνηθῶμεν νὰ μείνωμεν περισσότερον καιρὸν μαζί.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Νανών, δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω μακρύτερον· ἔφθασα ἀκριβῶς εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἡ κυρία μου μὲ διέταξε νὰ τὴν περιμένω. Καὶ πρέπει νὰ τὴν περιμένω, διότι ἂν δὲν μὲ εὕρῃ, θὰ νομίσῃ ὅτι τὴν ἐγκατέλειψα, διότι εἶνε πτωχή, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶμαι ἀνίκανος νὰ πράξω, ἢ ὅτι τὴν παρηκολούθησα διὰ νὰ κατασκοπεύσω τὰ μυστικά της, τὸ ὁποῖον εἶνε περιττόν, διότι τὰ γνωρίζω.

— Ἄ! περιμένεις λοιπὸν ἐδῶ τὴν κυρίαν σου; εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Μίαν γυναῖκα ἐξόχου πνεύματος.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Εἶσαι περίεργος, κουμπάρε μου· ἀλλὰ σοῦ τὸ συγχωρῶ. Ὀνομάζεται κυρία Σκαρρών.

— Σύζυγος τοῦ παραλυτικοῦ;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ἔχει μυστικά.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει παρὰ ἕνα, ἀλλ' ἀρκετὰ σοβαρόν.

Καὶ διηγήθη ἡ Νανὼν γελῶσα τὸ μυστικὸν εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ἰασπίνου, ὅστις ἠρυθρίασεν. Τὸ μυστικὸν τότε δὲν εἶχε καμμίαν σπουδαιότητα, ὅπως δὲν ἦτο σπουδαῖος ὁ Ἰασπῖνος, ἡ Νανὼν καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἡ κυρία Σκαρρὼν καὶ ὅμως ὁ Ἰασπῖνος ἤλεγξε τὴν κουμπάραν ἐπὶ ἀδιακρισίᾳ.

— Μπᾶ! ἀπήντησεν ἡ Νανών, δὲν εἶμαι καθόλου ἀδιάκριτος, ἀφοῦ ἡ κυρία μου τίποτε δὲν μοῦ ἐνεπιστεύθη, ἀφοῦ κρύπτεται ἀπὸ ἐμὲ καὶ ταξειδεύει χωρὶς νὰ μ' ἔχῃ μαζί της· ἔπειτα ἴσως ἀπατῶμαι, ἴσως ὑπώπτευσα περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

— Καὶ διατί πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Ἰασπῖνος, νὰ μὴ πιστεύσῃς μᾶλλον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοῦ εἶπεν; Σοῦ εἶπε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον προτιμᾷ νὰ ταξειδεύσῃ μόνη της;

— Ναί, χάριν οἰκονομίας. Πηγαίνει, μοῦ εἶπε, νὰ δανεισθῇ χρήματα ἀπὸ μίαν φίλην της εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ διὰ νὰ πληρώσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον εἰς τὸν δρόμον θέλει νὰ φαίνεται χωρὶς ὑπηρέτριαν.

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Νανών... ἡ δικαιολογία μοῦ φαίνεται ὀρθή· ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐπειθόμην.

— Τότε διατί νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ διὰ νὰ τὴν περιμένω καὶ νὰ τὴν συνοδεύσω πάλιν; θὰ τῆς ἐστοίχιζεν ὀλιγώτερον ἂν μὲ ἄφινεν εἰς Παρισίους.

— Εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια, Νανών! Οἱ ἐν Παρισίοις φίλοι δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεύσουν τὴν πτωχείαν της, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν πρέπει νὰ ἔχῃ μαζί της καὶ τὴν ὑπηρέτριάν της. Πίστευσέ με, κουμπάρα μου· πρέπει ν' ἀποκτήσῃς τὴν ἕξιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ βλέπῃς τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν ὄψιν. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὴν διδαχήν, ἀφοῦ πρέπει ν' ἀποχαιρετίσωμεν ἀλλήλους, ἂς ἀποχωρισθῶμεν μὲ μίαν καλὴν ἐνθύμησιν.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν τῷ ὄντι καταγοητευμένοι ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον καὶ περισσότερον λυπούμενοι διὰ τὸν ἀποχωρισμόν, παρὰ διὰ τὸ ἁμάρτημά των.

— Ἦτο, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰασπῖνος, μία καλὴ νέα, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ξαναϊδῶ ποτέ.

— Ἦτο πολὺ καλὸς νέος, ἐσκέπτετο ἡ Νανών, τὸν ὁποῖον ἔχασα διὰ παντός.

Καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ὁ ἀββᾶς ἐγένετο κάτοχος τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἀνεξηγήτου ἀκόμη τότε μυστικοῦ. Ἀλλ' ὅτε φθάσας τότε κατὰ τύχην εἰς Λαβερνῆ καὶ περιπλανώμενος πέριξ τοῦ κήπου ἤκουσε τὴν μυστηριώδη συνομιλίαν μεταξὺ τῆς κομήσσης καὶ μιᾶς ἀγνώστου, ἣν ἡ κόμησσα ἀπεκάλει Φραγκίσκαν, ὅτε τὴν ἑσπέραν, περιπλανώμενος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ ἀνησυχίας περὶ τῆς ὑγείας τῆς μελλούσης αὐτοῦ προστάτιδος, ἤκουσεν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ ἐν τῷ κήπῳ περιπτέρου τὸν ἀπαραίτητον γογγυσμόν, ὃν καὶ ἐκ τοῦ μαρμάρου προσέτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀποσπάσωσιν αἱ ὠδῖνες, ὅτε βραδύτερον ὄπισθεν μιᾶς λόχμης ἐνεδρεύων, εἶδε μίαν γυναῖκα πεφο-

βισμένην, κομίζουσαν φορτίον τι εἰς τὰς ἀγκάλας της, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον τῆς κομήσσης, ν' ἀσπασθῇ αὐτὴν καὶ νὰ φύγῃ κατόπιν διὰ τῶν σκοτεινῶν δενδροστοιχιῶν μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ κήπου, ὁ Ἰασπῖνος ἀντὶ ὑποψίας ἀπέκτησε σχεδὸν βεβαιότητα, ἥτις ἐγένετο πλήρης τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν ἤκουσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κομήσσης προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Σκαρρὼν καὶ λόγον περὶ αὐτῆς γενόμενον, μαρτυροῦντα ὅτι ἦτο παλαιὰ φίλη.

Λοιπὸν ἡ κόμησσα Λαβερνῆ δὲν ἀπέκρυπτεν ὅτι ἡ κυρία Σκαρρὼν ἦτο παλαιά της φίλη. Ἡ δὲ κυρία Σκαρρὼν ἐκαλεῖτο Φραγκίσκα, ἡ κυρία Σκαρρὼν ἐταξείδευε μόνη ἐν ἔτει 1660 εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀφοῦ εἶχε διατάξει τὴν ὑπηρέτριάν της νὰ τὴν περιμένῃ εἰς τὰ πέριξ. Ἂν ἐφαίνετο ὡς ἔλλειψις φρονήσεως τὸ νὰ διατηρῇ πλησίον της τὴν ὑπηρέτριαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἐκρύπτετο, οὐχ ἧττον κατὰ βάθος τὸ μέτρον της ἦτο φρονιμώτατον, καθότι εἶχεν ἀνάγκην περιποιήσεως καὶ στηρίγματος, εἶχεν ἀνάγκην ἑνὸς βραχίονος ἡ γυνὴ ἐκείνη κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν καὶ τὴν ἐπιστροφήν της, ἢ καὶ χάριν αὐτοῦ τοῦ βρέφους, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κυρία Λαβερνῆ δὲν ἤθελεν ἐκτελέσει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἡ κυρία Σκαρρών. Βραδύτερον δέ, ὅτε ὁ ἀββᾶς ᾐσθάνετο ὅτι ὑπῆρχε διαφορά τις εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν διδύμων φροντίδας τῆς κομήσσης, ὅτε τὴν αὐτὴν διαφορὰν ἀνεῦρεν ἐν τῇ πατρικῇ στοργῇ τοῦ κόμητος, πρὸς ὃν βεβαίως ἡ ἔντιμος γυνὴ εἶχεν ἀνακοινώσει τὴν ἀλήθειαν, ὅτε ὁ ἀββᾶς ἔλαβε διαταγὴν ὅπως τὸν ἕνα τῶν δύο μαθητῶν του ν' ἀποκαλῇ Λαβερνῆ, ἐνῷ ὁ ἄλλος θ' ἀποκαλεῖτο ἁπλῶς Γεράρδος, ἐννόησε κάλλιον καὶ ἐπείσθη, διότι πάντα ταῦτα ἦσαν πλέον ἢ ἐπαρκῆ διὰ τὸν δειλὸν παρατηρητὴν ὅπως συμπληρώσῃ τὸ μυστικόν, τὸ τόσον παραδόξως ἀνακοινωθὲν αὐτῷ παρὰ τῆς Νανών.

Ἐκ τούτου ὁρμώμενος εὐχερῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὰ λοιπά. Ἀφοῦ ὁ υἱὸς τῆς κομήσσης ἀπέθανε καὶ ὁ κύριος Λαβερνῆ ἐφονεύθη ἐν Μάεστρεχτ, ἔπρεπεν ἡ κόμησσα ν' ἀποδώσῃ τὸν Γεράρδον εἰς τὴν ἀληθῆ του μητέρα καὶ νὰ μείνῃ μόνος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ κυρία Λαβερνῆ ᾐσθάνθη ὅτι ἠγάπα μετὰ λατρείας τὸ τέκνον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἰδικόν της. Ἦτο δι' αὐτὴν ἡ μόνη χαρά της, ἀφωσίωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ζωήν της καὶ ὁ Ἰασπῖνος εὗρε τὸ τοιοῦτον φυσικόν, ὡς νὰ τὴν εἶχεν αὐτὸς συμβουλεύσῃ νὰ τὸ πράξῃ.

Τὸ ἀπόρρητον ὅπερ ἐτήρησε πάντοτε ἡ κόμησσα περὶ τῆς υἱοθετήσεως τοῦ Γεράρδου, ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ αὐτόν. Ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ θετοῦ ἐκείνου υἱοῦ ἡ κυρία Λαβερνῆ, ἀνήγγειλε ἡμέραν τινὰ τὸν θάνατόν του πρὸς τὴν κυρίαν Σκαρρὼν δι' ἐπιστολῆς ἐχούσης ὡς ἑξῆς:

«Σᾶς ἀνακοινῶ μετὰ θλίψεως, φίλη κυρία, τὴν ἀπώλειαν ἣν ὑπέστην τοῦ δευτέρου τῶν υἱῶν μου. Εἶμαι βεβαία ὅτι μὲ ὅλας τὰς σοβαρὰς μερίμνας τὰς ἀπασχολούσας ὑμᾶς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὑψηλῷ σταδίῳ ὅπερ διατρέχετε, διετηρήσατε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παιδίου ἐκείνου, ὑπὲρ οὗ τόσον ἐνδιεφέρεσθε ὡς οἰκογενειακή μου φίλη. Συγχωρήσατέ με, κυρία, διότι ἔσταξα τὴν σταγόνα αὐτὴν τῆς πικρίας εἰς τὴν κύλικα τῆς εὐδαιμονίας σας. Λησμονήσατε! Οὐδὲν ἂς ταράξῃ πλέον τὴν γαλήνην τοῦ βίου σας. Τοῦτο ἐπεύχεται Ὑμῖν ἡ εἰλικρινής σας φίλη

»Ἐρριέτα κόμησσα Λαβερνῆ».

Ὁ Ἰασπῖνος ἐγίνωσκεν ὅτι ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἡ κυρία Μαιντενὼν ἔπεμψε τὴν εἰκόνα της μετὰ φιλικωτάτης ἀπαντήσεως. Πᾶσαι αὗται αἱ ἐνδείξεις δὲν ἦσαν φανεραὶ δι' αὐτόν;

Δὲν ἦτο ἐπίσης εὐεξήγητος δι' αὐτὸν καὶ ἡ σιγὴ τῆς κυρίας Μαιντενὼν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ παιδίου καὶ ἡ πλήρης ἐκ μέρους αὐτῆς παραίτησις τῶν μητρικῶν δικαιωμάτων;

Ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ ἅπαξ ἐνεγράφη εἰς τὴν οἰκογενειακὴν βίβλον τῶν Λαβερνῆ, δὲν ἠδύνατο νὰ διαγραφῇ εἰμὴ διὰ δίκης ἐπὶ νοθείᾳ καὶ τοῦτο θὰ προσῆπτεν ἀτίμωσιν εἰς τὴν τόσον ἀφωσιωμένην φίλην, ἧς ἡ εὐεργεσία θ' ἀπεκαλεῖτο ἔγκλημα. Ἡ Φραγκίσκη Ὠβινιὲ ἀπηρνήθη τὸν υἱόν της ἐξ ὑπερηφανείας ἔστω· ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια δὲν καταστρέφει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ. Οὐδείς, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, ἐγίνωσκεν ἂν αὐτὴ ἔπασχε καὶ ἐπόθει τὸν υἱόν της. Καὶ ἂν ἡ μεταμέλεια καὶ ὁ ἔλεγχος ἐπήρχοντο, τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἀφοῦ ἐπίστευσεν ὅτι τὸ τέκνον της εἶχεν ἀποθάνει;

Μένει νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν τρόπον τῆς Νανὼν ἐπανιδούσης τὸν Ἰασπῖνον. Τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐχερές. Ὁ Ἰασπῖνος διὰ τὴν ψευδευβλαβῆ ἐκείνην ἦτο διαβολικὴ ἐμφάνισις, μία λέξις τοῦ ἀββᾶ ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὴν Νανὼν παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, διότι ἂν αὕτη εὐκόλως συνεχώρει τὴν *φιλεράδαν* της διὰ τὸ ἁμάρτημα αὐτῆς δὲν θὰ τὴν συνεχώρει ποτὲ διὰ τὴν προδοσίαν της. Καὶ ἀντὶ μιᾶς λέξεως ὁ Ἰασπῖνος θὰ ἐφώναζε πεντήκοντα, ἐὰν ἡ Νανὼν ἤθελεν ἐπιμένει νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ καὶ ἂν δὲν ἤθελε νὰ συγκατατεθῇ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ τὴν εἴσοδον εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας της. Ἐνέδωσε λοιπὸν στένουσα καὶ ὑπήκουσεν εἰς τὸν Ἰασπῖνον, δηλαδὴ εἰς τὸν διάβολον.

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἰασπῖνος θὰ ἦτο ἔντιμος ἀνὴρ ἂν ἀπεκάλυπτεν εἰς τὴν μαρκησίαν τὴν πρώτην πηγὴν ἐξ ἧς ἠρύσθη τὸ διάσημον μυστικόν; Δὲν θὰ ἦτο μισητὸν πρᾶγμα νὰ καταγγείλῃ τὴν *κομπάραν* του; Ἡ κυρία Μαιντενὼν θ' ἀντεπάλαιεν ἴσως κατὰ δυστυχήματος προερχομένου ἐκ μέρους τῆς Νανών, ἐνῷ ὤφειλε νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῆς ὁμολογίας τῆς κομήσσης, γενομένης πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτῆς.

Ἀναμφιβόλως ὁ Ἰασπῖνος καλῶς ἔπραξε νὰ ψευσθῇ, καὶ μετὰ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ τὸ νέον τοῦτο ἁμάρτημα θὰ τῷ συγχωρηθῇ. Τὸ ἐφ' ἡμῖν δὲν δισταζομεν νὰ τῷ ἀπονείμωμεν τὴν ἄφεσιν.

Τούτων πάντων καλῶς ἐννοηθέντων, ἂς ἀφήσωμεν νῦν τὸν Ἰασπῖνον, σπεύδοντα πρὸς τὴν εἰρκτήν, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας Μαιντενὼν καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν πρὸς τὸν Λουβοά, ὃν ἀφήσαμεν σχολιάζοντα μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας τὴν σημαντικὴν ταύτην φράσιν: «Τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενών!»

Ὁ Λουβοὰ ἀπέμεινε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰασπίνου εἰς κατάστασιν, ἥτις εὐκολώτερον ἐννοεῖται, παρὰ περιγράφεται. Τὸ ἀπολυταρχικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ συνειθισμένον εἰς τὴν ὑποταγὴν πάντων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτό, ὁ τύραννος ἐκεῖνος τῶν στρατηγῶν, τῶν πριγκίπων, καὶ τῶν βασιλέων, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ ὅπως τρέμῃ ἐνώπιον ἑνὸς ταπεινοῦ ἐπαρχιώτου ἀββᾶ, καὶ ἐν τοσούτῳ εἶχεν ἀρκετὰ εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ τρέμῃ.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰς μεγίστας τῶν δυστυχιῶν ὁ ἰσχυρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀνὴρ εὑρίσκει πάντοτε ὠφέλειαν, ὁ Λουβοὰ παρηγορεῖτο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ κυρία Μαιντενὼν εἶχε μυστικά... καὶ μυστικὰ ἐπιζήμια δι' αὐτὴν ἀναμφιβόλως, ἐσυλλογίζετο ὁ Λουβοά, διότι ἄλλως δὲν θὰ τὰ ἄφινε νὰ μένουν μυστικά.

Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἰασπίνου ἐξήγετο ὅτι ὁ ἄξων τῶν μυστικῶν αὐτῶν ἦτο ὁ Γεράρδος Λαβερνῆ.

— Ἂν ἐγγίσῃς μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου αὐτοῦ, εἶχεν ἀνακράξει ὁ ἀββᾶς, ἡ κυρία Μαιντενὼν θὰ κάμῃ νὰ κυλισθῇ ἡ ἰδική σου κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος!

Ὁ Λουβοὰ δὲν ἐφοβεῖτο τὸ ἰκρίωμα, ἀλλ' ἐσκέπτετο ἂν ὑπῆρχε μέσον τι ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὴν μαρκησίαν ν' ἀποκαλυφθῇ, ἐνῷ αὐτὸς εὑρίσκετο ἐξησφαλισμένος, ἀπρόσβλητος, ὀχυρούμενος ὄπισθεν τῶν στρατιωτικῶν νόμων καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀπαγγελθείσης παρὰ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαίνης.

Ἡ ὁ Ἰασπῖνος ἦτο ἐχέφρων καὶ ὑπῆρχε τότε μυστικόν τι — τοῦ ὁποίου θὰ ἐφρόντιζε νὰ γείνῃ κάτοχος — ἢ ὁ Ἰασπῖνος ἦτο παράφρων καὶ τότε ἡ κυρία Μαιντενὼν οὐδὲν θὰ παρενέβαλλε πρόσκομμα εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Λουβοά.

Αὗται ὑπῆρξαν αἱ σκέψεις τοῦ Λουβοά, κατὰ τὰς πρώτας στιγμάς, τὰς παρελθούσας μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ἰασπίνου.

Εἶτα ἐγκαρδιωθείς, καθορίσας δὲ τὸν σκοπόν του, ἐξέπεμψεν ἕνα κατάσκοπον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀββᾶ.

Ὁ κατάσκοπος εἶδε τὸν ἀββᾶν τρέχοντα ὄπισθεν τῶν βασιλικῶν ἁμαξῶν, παρουσιασθέντα εἰς τὸ δημαρχεῖον, εὐθὺς ὡς εἶδεν εἰσελθοῦσαν ἐκεῖ τὴν κυρίαν Μαιντενών· παρῆλθεν ἓν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ὁ Ἰασπῖνος δὲν ἐξεδιώχθη, σημεῖον ὅτι ἐγένετο δεκτός. Ὁ κατάσκοπος ἐπανῆλθε καὶ ἀνεκοίνωσε ταῦτα εἰς τὸν Λουβοά.

— Ὁ Ἰασπῖνος αὐτὸς δὲν εἶνε παράφρων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπουργός, ὑπάρχει τῷ ὄντι μυστικόν τι· πῶς ἐξακοντίζεται ἡ βόμβα ὑπὸ τοῦ ὅλμου; Ὅταν ἀνηφθῇ ἡ πυρῖτις. Ἂς ἀνάψωμεν λοιπὸν καὶ τὴν ἰδικήν μας πυρίτιδα.

Καὶ πάραυτα ὁ Λουβοὰ προσκαλέσας

τὸν ἀστυνόμον καὶ τοὺς χωροφύλακας διέταξεν αὐτοὺς ν' ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν Γεράρδον τὴν ἀπόφασιν τοῦ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, βέβαιος ὢν ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο καὶ ὁ θόρυβος θὰ προὐκάλει κίνημα ἄλλο καὶ θόρυβον ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενών.

Αἱ τοιαῦται τελεταὶ γίνονται μετὰ πενθίμου παρατάξεως. Ὁ Γεράρδος περιεπάτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἣν εἶχον ὁρίσει αὐτῷ ὡς εἱρκτήν, ὅτε εἶδεν εἰσερχομένους ἕνα γραμματέα, ἕνα λοχαγόν, μετὰ οὐλαμοῦ στρατιωτῶν, εἶτα τὸν ἀστυνόμον καὶ ὄπισθεν, ἐντὸς ὁμίλου δυσειδῶν μορφῶν, μίαν δυσειδεστέραν καὶ μᾶλλον στυγνήν, ἥτις προὐξένησεν αὐτῷ φρικίασιν ἀπεχθείας, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἀπρόσβλητος ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης καὶ τὴν ἀπόφασιν, συντεταγμένην καλῶς. Ἀνεφέρετο ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν δραγόνων Γεράρδος Λαβερνῆ, εὐπατρίδης, παραβὰς τὸν περιορισμὸν ὑφ' ὃν εἶχε τεθῇ, βαρέως ἐξυβρίσας τὰς μοναχὰς καὶ ὀνειδίσας τὸν ὑπουργὸν τοῦ βασιλέως ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του, ὁ εἰρημένος Γεράρδος Λαβερνῆ ἀποδειχθεὶς ἔνοχος ἐπὶ παραβάσει τῆς πειθαρχίας, ἀπειθείᾳ κατ' ἀνωτέρου καὶ ἱεροσυλίᾳ, κατεδικάζετο διὰ τὸ τριπλοῦν αὐτοῦ ἔγκλημα εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ὁ Γεράρδος ἐστήριζε τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς εἱρκτῆς ὅτε ἐγένετο ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀποφάσεως. Ζωηρὰ ἀκτὶς ἡλίου κατείρχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐκ τινος πλαγίου παραθύρου. Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ὅτε ἤκουσεν ἀπαγγελλόμενον τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεως, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν δῆθεν ἐξύβρισιν τῶν μοναχῶν, τὰ χείλη του ἠνοίγοντο ὅπως προφέρωσι διαμαρτυρίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ βλέμμα του οὐδεμίαν συνήντησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ μορφήν, ἥτις νὰ τῷ φανῇ ἀξία ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν διαμαρτυρίαν του ταύτην, ὁ Γεράρδος ἐσίγησεν, ἐγένετο καὶ αὖθις ὠχρὸς καὶ ἀνέμενε τὸ τέλος.

Ὁ γραμματεὺς προσέθηκεν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν Πλατεῖαν διὰ τουφεκισμοῦ ἢ διὰ τῆς ἀποκεφαλίσεως, κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταδίκου.

— Πότε! ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Σήμερον, ἐπανέλαβεν ὁ γραμματεὺς ἐξακολουθῶν τὸ λεκτικὸν τῆς ἀποφάσεως, μετὰ πέντε ὥρας ἀπὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ὁ Γεράρδος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του μικρὸν ὡρολόγιον, ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὴν κόμησσαν Λαβερνῆ καὶ παρετήρησεν.

— Ἀπωλέσθησαν δύο ὧραι, εἶπε, καὶ εἶνε δυσάρεστον· ἴσως εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ λάβω γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως ἀμέσως· δύο ὧραι ἐπὶ πέντε σημαίνουν πολὺ εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπλησίασεν εὐγενῶς.

— Ποία εἶνε ἡ ἐκλογὴ τοῦ κυρίου; ἠρώτησεν.

— Ἀ!.. Ναί! ἡ ἐκλογή μου... Λοιπόν, ὅπως ἀγαπᾶτε!.. Σταθῆτε ὀλίγον, προτιμῶ τὸν τουφεκισμόν.

Ὁ ἀστυνόμος προσέκλινεν· ὁ γραμματεὺς ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ καταδίκου.

Τότε ὁ διοικῶν τοὺς χωροφύλακας ἀξιωματικὸς πλησιάσας ἐπίσης ἠρώτησεν ἂν ὁ Γεράρδος ἐπεθύμει τίποτε.

— Ναί, ἀπήντησεν οὗτος, ἤθελα νὰ ἀσπασθῶ τὸν κύριον Ρυβαντέλ, ἂν εἶνε ἀκόμη εἰς Βαλενσιέννην. Ἔπειτα ἤθελα νὰ ζητήσουν πληροφορίας ἂν ἔφθασεν εἰς φίλος μου ἱερωμένος. Νὰ τὸν ἀναζητήσουν, παρακαλῶ· κάπου ἐδῶ τριγύρω εἰς τὸ φρούριον θὰ εὑρίσκεται. Ὀνομάζεται ἀββᾶς Ἰασπῖνος.

— Ἰδοὺ ἐγώ! ἀνέκραξεν ἀκούσας τὸ ὄνομά του ὁ ἀββᾶς, ἐρχόμενος ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενών, τοῦ Λουβοὰ προθύμως ἀφέντος αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον.

Ὁ Λουβοὰ κατεσκόπευεν ὄπισθεν παραθύρου τινὸς καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἔκβασιν τῆς συνετεύξεώς του.

Ἀλλ' ὁ Ἰασπῖνος ἀπὸ πρωΐας ἐπανειλημμένως καὶ σκληρῶς δοκιμασθεὶς εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἀκαμψίαν μαρμάρου. Ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς εἶχε πολὺ θρηνήσει καὶ δὲν θὰ ἐθρήνει πλέον οὐδ' ἐκ χαρᾶς. Ἄλλως ἡ μεγάλη εὐτυχία τὸν ἀπέπνιγεν· ἂν ἡ μεγάλη ὀδύνη εἶνε ἄφωνος, καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ εἶνε σοβαρά.

Ὁ Λουβοὰ λοιπὸν ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ Ἰασπίνου κάτι τι, ὡσεὶ τὴν ἀποσκίρτησιν τῆς μαρκησίας καὶ ἐθλίβη πολύ, διότι ὀλιγώτερον ἐπόθει νὰ καταστρέψῃ τὸν Γεράρδον, παρὰ νὰ παρακληθῇ παρὰ τῆς μαρκησίας ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ νὰ εἰσδύσῃ οὕτω εἰς τοὺς λογισμούς της.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀφοῦ ἀπήντησεν: Ἰδοὺ ἐγώ! εὑρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γεράρδου, ὅστις ὥρμησε πρὸς αὐτὸν ἐκφέρων κραυγὴν χαρᾶς.

Ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς ἠσθμαινεν. Οἱ μάρτυρες τῆς κατανυκτικῆς ταύτης σκηνῆς ὠπισθοχώρησαν μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Ὁ Ἰασπῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν. Ὁ Γεράρδος ἀπέδωκε τὴν συγκίνησίν του εἰς τὴν εἴδησιν, ἥτις ἐνδιέφερε τόσον πολὺ ἀμφοτέρους.

— Τί τὰ θέλεις, καλέ μου φίλε, τῷ εἶπεν· θεωροῦμαι πολὺ εὐτυχής, ἀφοῦ σὲ ἔχω πλησίον μου κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ἀπόπεμψε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Εὐχαρίστως. Κύριοι, ἂν δὲν ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε ἐδῶ, ὡς ὑποθέτω, μὴ λησμονῆτε ὅτι μοῦ ὑπολείπονται ἀκόμη δύο ὧραι καὶ τρία τέταρτα καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ χάσω τὸν καιρόν μου. Ὁ κύριος ἀββᾶς εἶνε ὁ πνευματικός μου καὶ πᾶς ὁ ὑπολειπόμενος καιρὸς ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ἡ αἴθουσα ἐκενώθη. Οἱ χωροφύλακες ἐτοποθετήθησαν ἔξω. Ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ἀνὴρ μὲ τὴν δυσειδῆ ὄψιν, ὃν ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, ἀφοῦ συνεζήτησαν ἐπί τινας στιγμὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἐγένοντο ἄφαντοι, κατελθόντες τὴν κλίμακα. Ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεράρδου ἐπωφελεῖτο μὲν ὁ ἀστυνόμος, ὅστις θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὰ τοῦ τουφεκισμοῦ καὶ ἐζημιοῦτο τὸ ἄλλο ἀπαίσιον πρόσωπον, ὅπερ θὰ ἐξετέλει τὴν ἀποκεφάλισιν.

Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι. Ὁ Ἰασπῖνος ἤρχισε τὴν συνδιάλεξιν διὰ μακροῦ ἀσπασμοῦ, εἰς ὃν ἐπηκολούθησαν λέξεις διακεκομμέναι καὶ στεναγμοί.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, εἶπεν.

— Ἔλα, ἔλα, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μειδιῶν μετὰ πραότητος, σὲ προσεκάλεσα νὰ μ' ἐνθαρρύνῃς καὶ δὲν ἁρμόζει ἐγὼ νὰ ἐνθαρρύνω σέ...

— Σοῦ λέγω ὅτι ἐσώθης.

— Ἀ! ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος, ἄφησε τὰ περιττὰ λόγια. Εἶμαι εἰς τὸ φρούριον, εἶμαι καταδικασμένος, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Λουβοά. Ἡ χείρ του θὰ ἐκταθῇ μετὰ δύο ὥρας καὶ τριάκοντα τρία λεπτὰ διὰ νὰ μὲ συλλάβῃ, ἀλλ' εἶμαι πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του δέσμιος· ἂς μὴ ἀπατώμεθα, ἂς συνομιλήσωμεν ὡς ἄνδρες. Πῶς ἤκουσε τὴν εἴδησιν ὁ Βελαίρ; Θαρραλέως καὶ εὐγενῶς, δὲν εἶνε ἀληθές; ἡ ἀπουσία του μοῦ ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ἄξιος τῆς φιλίας μου καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μου.

— Μὰ τόσον εἶσαι λοιπὸν λυσσασμένος ν' ἀποθάνῃς, ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπῖνος, ὥστε νὰ μὴ θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς καὶ νὰ μὲ ἐννοήσῃς; Σοῦ λέγω ὅτι δὲν θ' ἀποθάνῃς, ὅτι ἐσώθης, σοῦ λέγω ὅτι....

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἡ θύρα ἠνοίχθη αἴφνης. Ὁ ὅμιλος τῶν ἔξω φρουρούντων χωροφυλάκων παρετάχθη στρατιωτικῶς ἑκατέρωθεν εἰς δύο σειρὰς ἐπεκταθείσας μέχρι τῆς κλίμακος.

Ἐφάνη ἀναβαίνων ὁ αὐτὸς λοχαγός, ὁ αὐτὸς γραμματεύς, ὁ αὐτὸς ἀστυνόμος. Μόνον ὄπισθεν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ πενθίμου ὑποκειμένου, τοῦ ἐξαφθέντος ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεράρδου, ἤρχετο ὁ κύριος Βιλλεμύρ, διοικητὴς τῶν σωματοφυλάκων ἐν ὑπηρεσίᾳ παρὰ τῷ βασιλεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἅμαξα τοῦ κυρίου Δορζὲρ δὲν ἐφαίνετο που.

Ὁ Μάξιμος ἐγνώριζε καλῶς τὴν τοπογραφίαν τοῦ δάσους. Ἐδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως πρὸ τῆς ἁμάξης διὰ πλαγίας τινὸς ὁδοῦ.

— Τρεῖς παρὰ τέταρτον, εἶπε, βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του. Ὁ Καρνοὲλ θὰ ἦνε εἰς τὴν θέσιν του. Ἂν σπεύσω ὀλίγο, θὰ ἔχω καιρὸν νὰ ἀπῶ τίποτε εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτόν, προτοῦ φθάσῃ ἡ Ἀλίκη.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν, βαδίζων ἐν σπουδῇ, ἔφθασεν εἰς τὸ εἰρημένον μέρος, ἀλλά,

πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, δὲν εὗρεν ἐκεῖ τὸν πρώην γραμματέα τοῦ θείου του.

— Καὶ ὅμως ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ἐνῷ οὐδὲ σκιὰ Καρνοὲλ φαίνεται ποῦ. Ἀπίστευτον. Καὶ θ' ἀναγκασθῇ ἡ Ἀλίκη νὰ τὸν περιμένῃ. Ἄ! αὐτὸ μ' ἀρέσει καλλίτερα. Θὰ δῇ, πῶς τὴν κοροϊδεύει, καὶ θὰ δεχθῇ καλλίτερα τὴν διδαχήν, τὴν ὁποίαν τῆς ἑτοιμάζω.

Ὁ Καρνοὲλ ὅμως εἶνε ἐγωϊστής, καὶ τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θὰ τὸν συναντήσω, θὰ τοῦ 'πῶ τ' ἀθλά του.

Ναί, μὰ θὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶδεν ὅτι δὲν 'μπορεῖ νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἀέρας τοῦ τόπου αὐτοῦ δὲν εἶνε ὑγιεινὸς γι' αὐτόν. Τὸ κουπέ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶδα σήμερα, τὸν ἐπήγαινεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ γιὰ νὰ ταξειδεύῃ μὲ τόση πυλυτέλεια ὁ κὺρ Ροβέρτος, φαίνεται πῶς ἔχει φίλους πολὺ πλουσίους. . . φίλους. . . δηλαδὴ συνενόχους.

Αἱ σκέψεις αὗται διεκόπησαν ὑπὸ τοῦ πλαταγίσματος μάστιγος, ἀγγέλλοντος τὴν ἄφιξιν ἁμάξης. Ὁ Ἰωσήφ, φοβούμενος ὅτι ἤργησεν, ἐκτύπα τοὺς ἵππους νὰ τρέξωσιν.

Ὁ Μάξιμος εἶδεν ὄντως τὸ ὄχημα, ἀφικνούμενον, ὡς προεμάντευσεν, ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀστέρος, ἐκ φόβου δὲ μήπως ὁ ἁμαξηλάτης γνωσοποιήσῃ τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζὲρ, ἐκρύβη παρὰ τὰ ὑλοτομούμενα δένδρα. Τὸ μέρος ἦτο μοναχικὸν καὶ τὸ δάσος σιωπηρόν. Ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ἐκρέμαντο τεμάχια πάγου.

— Πολὺ θλιβερὸν μέρος καὶ θλιβερὰ συνέντευξις, ἐψιθύριζεν ὁ ἐξάδελφος, κτυπῶν τοὺς πόδας κατὰ γῆς, διὰ νὰ θερμανθῇ. Καὶ μόνη ἡ Ἀλίκη! Ποία ἀπογοήτευσις, ὅταν μὲ 'δῇ, ἀντὶ τοῦ ἐραστοῦ της. Τόσῳ τὸ χειρότερον! αὐτὴ τὸ ἠθέλησεν.

Ἡ ἅμαξα ἔστη. Ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος, ὁ δὲ Μάξιμος, ἐξελθὼν τῆς κρύπτης του, ἐπλησίασεν.

— Εἶμ' ἐγώ, εἶπεν. Καλημέρα, κυρία Μαρτινώ. Καλημέρα, Ἀλίκη. Μὴ λυπῆσαι, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄκουσέ με.

Ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ ἦν κάτωχρος καὶ ἡ παιδαγωγός της εἶχεν ὕφος, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν θὰ ἐκίνει τὸν γέλωτα τοῦ Μαξίμου.

— Ἔρχεσαι ἐκ μέρους του; εἶπεν ἡ Ἀλίκη συγκεκινημένη. Τὸν εἶδες λοιπόν;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Μάξιμος, προσπαθῶν νὰ λάβῃ ὕφος σοβαρὸν καὶ συμπαθητικόν. Καθὼς σύ, ἐπερίμενα κ' ἐγὼ ὅτι θὰ συναντήσω ἐδῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, διότι ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω· ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε, καὶ οὔτε θὰ φανῇ.

— Θὰ τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἠξεύρω, ἔχει ὅμως λόγους ἰσχυροὺς νὰ μὴ φαίνεται εἰς τὸν κόσμο. Μ' ἐρώτησες ἂν τὸν εἶδα. Ναί, τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν τοῦ 'μίλησα. Τὸν 'πῆρε τὸ 'μάτι μου σήμερα τὸ πρωί, εἰς ἕνα ἁμάξι μέσα, λαμπρὸ ἁμάξι, μὲ δύο ἄλογα θαυμάσια. . . Κ' ἐκεῖνος μ' εἶδε.

— Καὶ δὲν κατέβηκε νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ;

— Δὲν ἐπρόσεξε καὶ δυσηρεστήθη πολύ, ὅτι μὲ συνήντησε, ἐπειδὴ ἔκαμε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ἁμάξι του. Σὲ βεβαιῶ δέ, πῶς δὲν εἶχε διόλου ὕφος λυπημένον, ἂν καὶ σοῦ γράφῃ ἐπιστολὰς ἀπελπιστικάς.

— Μὰ ποῦ νὰ ἐπήγαινε; ἐψιθύρισεν ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ, ὡσεὶ ἐρωτῶσα ἑαυτήν.

— Ποιὸς 'ξεύρει; Ἴσως στὸν σιδηρόδρομον.

— Ἀδύνατον; Μοῦ ὡρκίσθη πῶς δὲν θὰ ἔφευγε, χωρὶς νὰ μὲ 'δῇ.

— Θἄλλαξε γνώμην, ἢ καλλίτερα. . . Θέλεις νὰ σοῦ 'πῶ τί σκέπτομαι;

— Ναί.

— Τότε λάβε θάρρος. Σκέπτομαι, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἀξίζει νὰ θυσιασθῇς γι' αὐτόν. Δὲν λέγω πῶς εἶνε ἔνοχος αὐτῆς τῆς πράξεως, ἀλλ' ἡ διαγωγή του ἐπιτρέπει ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις. Τί νὰ σοῦ 'πῇ κανεὶς γι' ἄνθρωπον, ποῦ ζῇ εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ φαίνεται; Ὅλοι 'ξεύρομε πῶς ἦτο πτωχός, πρὶν γείνῃ γραμματεὺς τοῦ θείου. Ποῦ εὑρίσκει καὶ ἐξοδεύει;

Θὰ μοῦ 'πῇς τὸ ἁμάξι δὲν εἶνε δικό του· ἔστω! ἀλλὰ τίνος εἶνε; Δὲν ἤξευρα ποτέ μου, ὅτι εἶχε φίλους πλουσίους. Καὶ δὲν ἔπιασε βέβαια σχέσεις μὲ ἑκατομμυριούχους, ἀφ' ὅτου ἔχασε τὴν θέσιν του. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν ν' ἀμφιβάλλῃ κανείς, διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολὴν τῆς περιουσίας. Ἄ! νά, καὶ ἡ κυρία Μαρτινὼ φαίνεται, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμία της, πῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ἰδέας.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔκρινε καλόν, προσκαλουμένη οὕτως ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Μαξίμου, νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν της.

— Ἀγαπητή μου Ἀλίκη, εἶπεν, ὁ ἐξάδελφός σου ἔχει δίκαιον. Συγκατένευσα νὰ σὲ συνοδεύσω, ἐπειδὴ ἦτο ἄτοπον νὰ ἔλθῃς μόνη πρὸς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ διότι μοῦ ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ τὰ 'πῇς ὅλα εἰς τὸν πατέρα σου ἀπόψε. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τόρα ἐφωτίσθης ἀρκετά, ὡς πρὸς τὸ ποιὸν τοῦ νέου αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ θελήσῃς πλέον νὰ ἐκτεθῇς πρὸς χάριν του. Μεγάλη εἶνε αὐτὴ ἡ ἀφροσύνη ποῦ ἔκανες, καὶ ἐλπίζω νὰ ἦνε καὶ ἡ τελευταία.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤκουεν. Τὴν προσοχήν της καὶ τὸ βλέμμα της ἐφίστα ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Μαξίμου εἰς τὴν ὁδὸν Μπουλώ, ὅπου οὐδεὶς ἐφαίνετο.

— Ὁρκίσου μου, πῶς τὸν θεωρεῖς ἔνοχον, εἶπε μετὰ μακρὰν σιγήν.

— Λόγῳ τιμῆς, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ὠχρίασεν ἔτι πλειότερον, ἀλλά, κυρία τῆς συγκινήσεώς της, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐπρόφερες τὴν καταδίκην μου, θὰ τὴν ὑποστῶ ὅμως μετὰ θάρρους. Εἰπὲ τοῦ Ἰωσὴφ νὰ μᾶς 'πάγῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ Μάξιμος μὴ ἐλπίζων ὅτι ἡ Ἀλίκη ἤθελε παραδοθῇ τόσῳ ταχέως, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγήν της, φοβούμενος ὅτι ἤθελε μεταλλάξῃ γνώμην.

— Ἄκουσ' ἐμὲ ἀγαπητή μου, τῷ εἶπεν ἐνῷ τὸν ἀπεχαιρέτα, ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς εὐτυχής, ν' ἀκολουθῇς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατέρα σου.

Πρὸς δὲ τὸν λαθρεμπορικὸν ἁμαξηλάτην ἀποτεινόμενος:

— Ὁδὸς *Σουρέζνης*, Ἰωσήφ. Αἱ κυρίαι θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ Ἰωσὴφ ὑπήκουσεν οὐδὲν ἐννοῶν ἐξ ὅλων τῶν γενομένων.

— Ἔκαμα καλὴν πρᾶξιν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος ἀκολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπερχομένην ἅμαξαν. Τὸ κτύπημα ἦτο καλὸν καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἰατρεύθη σχεδὸν ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ἐμποροῦσε νὰ γένῃ μακροχρόνιος.

Τόρα ποῦ ἔχω τὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἂς ἀσχοληθῶ καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἡ μελαγχροινὴ τοῦ *σκέτιν* ἴσως εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν λίμνην. Ἄς τρέξω λοιπόν.

Καὶ πράγματι ἔτρεξεν.

Ἀλλ' οὐδ' ἡ κυρία Σερζὰν ἦτο ἐκεῖ, οὐδ' ἡ κόμησσα.

Ὁ Μάξιμος σὰν *βρεγμένη γάτα* ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος ἐκ τῆς θήρας τῶν ὡραίων γυναικῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον πεζῇ, μέχρι τῆς θριαμβικῆς ἀψίδος.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ἀρετή του δὲν ἀντημείφθη.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

»Δὲν περιωρίσθην εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ υἱοῦ σου. Ὑποθέσας δικαίως ὅτι ὁ δραπέτης καὶ ἀλλοῦ θὰ ἐδύνατο νὰ διαπράξῃ τοιαῦτα αἴσχη, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ἐτηλεγράφησα ἀμέσως δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ νὰ συλληφθῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἑλληνικῆς Πρεσβείας ὁ κόμης Λέων Ρόδιος, οὗτινος ἔδιδον ἀκριβῆ χαρακτηριστικά. Τὴν ἑπομένην τῷ ὄντι ἤχθη δέσμιος ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους, καί μοι παρεδόθη.

»Ἀκόμη εἶχε τὸ θάρρος νά με προσβλέπῃ ὑψαύχην καὶ ἀγέρωχος. — Κύριε, τῷ εἶπον ἀπαθῶς, ἡ φυγή σας δέν σας ἐχρησίμευσε· συνελήφθητε, διότι χρεωστεῖτε 100,000 φράγκα· θὰ μείνετε ἐδῶ εἰς πε-

ριορισμὸν ἕως ὅτου ὁ πατήρ σας, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφω σήμερον, ἀποστείλῃ αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἂν ἀποπειραθῆτε τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, θά σας παραδώσω εἰς τὴν ἀρχήν.

»Οὕτως ἐκράτησα τὸν Λέοντα καί τον κρατῶ ἀκόμη περιμένων, τὰς διαταγάς σου. Τὸ προτιμώτερον εἶνε νά σου στείλω μὲ ἀσφαλῆ συνοδίαν τὸν ἐκπεπτωκότα αὐτὸν κόμητα, οὗ τινος πρέπει ν' ἀναλάβῃς συντόνως τὴν διόρθωσιν. Τὸ ὑλικὸν τραῦμα εἶνε μικρόν· ἑκαντοντακισχίλια φράγκα ἀπέναντι τῆς μεγάλης σου περιουσίας δὲν πρέπει οὔτε κἂν νά τα σκεφθῇς. Ἀλλὰ καί το ἠθικόν, ὅσον βαρὺ καὶ δυσφόρητον ἦνε, παρέχει πολλὰς ἐλπίδας ἐπουλώσεως. Μὴ ἀπελπίζεσαι· ὑπάρχει ἀκόμη καιρός· ὁ υἱός σου ἔχει πολλὰ μεγάλα ἐλαττώματα, ἀλλ' εἶνε εὐπλάστου ἡλικίας ἀκόμη καὶ ἐπιδεκτικὸς βελτιώσεως. Φαίνεται ὅτι δὲν τῷ ἐφάνης αὐστηρὸς νηπιόθεν, ὅτι τὰ πάντα τῷ ἐπέτρεψας, ὅτι οὐδένα τῷ ἐπέβαλες χαλινόν, καὶ διὰ τοῦτο ὑποπίπτει μετὰ μεγάλης εὐκολίας εἰς τὸν ἄσωτον βίον, εἰς λαβύρινθον, ἀφ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ, εἰμὴ διά του ἐγκλήματος. Τώρα θὰ ἐννοήσῃς καὶ σὺ ὅτι ἡ ἀνοχὴ καὶ ἡ ἐπιείκεια δὲν εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα πάντοτε μέθοδος πρὸς διάπλασιν τῶν τέκνων. Ἐπίτηδες ἐφάνην σήμερον τόσῳ σκληρῶς καὶ πολλαχοῦ ἥκιστα ἀβρόφρων, διὰ νά σου καταδείξω μέ την εἰδεχθῆ εἰκόνα τοῦ υἱοῦ σου τὴν πολυχρόνιον πλάνην σου, καὶ νά σε ἀναγκάσω νὰ λάβῃς γενναιοτέρας ἀποφάσεις.»

Ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προὐξένησεν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πρέσβεως. Εἰς τὰ κεραυνοβόλα ἐκεῖνα περὶ τοῦ Λέοντος νέα, ἡ κυρία Ροδίου καταπεσοῦσα λιπόθυμος, ἤχθη ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων εἰς τὴν κλίνην· ἡ ὑγεία της, πρὸ πολλοῦ φιλασθένου καὶ ἀδυνάτου, ἐτράπη ἤδη ἐπὶ τὰ χείρω. Τώρα πλέον ἐσβέσθη καί το ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φῶς τῆς ἐλπίδος, τὸ ὁποῖον ἐπέρριπτε πένθιμον λάμψιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μητρικῆς καρδίας· ὁ υἱός της δὲν ἦτο πλέον ὁ κοῦφος, ὁ αὐθάδης, ὁ ἐπίμονος, ὁ ἄσωτος ἐκεῖνος νεανίας, μέ τας παρεκτροπὰς τοῦ ὁποίου ἐδύνατο κανεὶς ἐπὶ τέλους καί να γελάσῃ. Ὄχι! πρὸ τῶν ὀμμάτων της, ἂν ὄχι πρὸ τῶν τοῦ κόσμου, παρίστατο σήμερον ὁ Λέων ὡς ἄτιμος κακοῦργος καὶ θρασὺς πλαστογράφος. Τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἄλλοτε παρά τους πόδας της συντετριμμένον, ἔκειτο τώρα ἐστιγματισμένον, ἠτιμασμένον!

Αἱμάσσων τὴν καρδίαν ὁ γέρω - Ρόδιος ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του συγκινητικωτάτην ἐπιστολήν· τὸν ἠυχαρίστει θερμῶς διά την ὑπὲρ τοῦ Λέοντος πρόνοιαν καί την ἀποτροπὴν τοῦ σκανδάλου. Ἀλλά το τραῦμα ἦτο βαρὺ καὶ ἀθεράπευτον ὑπό τε τὴν ἠθικὴν καί την ὑλικὴν ἔποψιν. Ὁ Λέων πρὸ πολλοῦ ἦτο ἀδιόρθωτος· δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ὁ ἀτυχὴς πατὴρ νά τῳ ἐπιβληθῇ· καί τί τον ὠφέλει αὐτόν, ἂν ἀτιμαζόμενος τώρα ὁ υἱός του, ἤθελε μετανοήσει προϊούσης τῆς ἡλικίας;

Ἐψεύσθησαν φεῦ! αἱ χρυσαῖ του ἐλπίδες καὶ κατέρρευσαν αἱ ἑδραῖαι περὶ τοῦ Λέοντος πεποιθήσεις, αἵτινες συνέτειναν σπουδαίως εἰς τὴν καταστροφήν. Ἡ δὲ περιουσία του, πολλὰς ἀφαιμάξεις ὑποστᾶσα μέχρι τοῦδε, ὠχρία καὶ ἐκλονίζετο εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐγχείρησιν. Τῷ ὄντι, ἵνα δυνηθῇ νά τῳ ἐσωκλείσῃ συναλλαγματικὴν 100,000 φράγκων, ἠναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ καί την ἐν Πατησίοις οἰκίαν μετά του κήπου, ἔνθα κατῴκει ἡ Βασιλική. Ἡ κυρία Δυβάλ, ἥτις εἶχεν αὐστηρὰν ἐντολὴν νὰ ποκρύψῃ τὰ πάντα ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς, ἠναγκάσθη προσωρινῶς νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιον, ἕως οὗ ἤθελεν ἐπιστρέψει ὁ Λέων καὶ ἀποφασίσει περὶ μετοικήσεως.

Ἐν τούτοις παρά τας προσπαθείας τοῦ Πρεσβευτοῦ, τὰ ἄθλα τοῦ ψευδοκόμητος διεθρυλλήθησαν ἐν Παρισίοις, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν, ἀφ' ὧν διεδόθησαν καὶ ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὸν Λέοντα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ὡς εἰρωνικὸν προσωνύμιον ὁ νόθος του τίτλος· οὐδ' ἐτόλμησε νὰ χαράξῃ πλέον εἰς τὰ ἐπισκεπτήριά του στέμμα μεγαλόσχημον καὶ τίτλον οἱονδήποτε, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ στέμματος τῆς εὐγενείας, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἀνέκαθεν. Εἰς ἀντίρροπον ὅμως προσέθηκεν ἔκτοτε τὸν τίτλον «διδάκτωρ τὰ Νομικά», ὁ ὁποῖος εἶνε ἰσάκις ψευδής, ἀλλ' ὀλιγώτερον σκανδαλώδης τοῦ κόμητος. Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Λέοντα Ρόδιον. Αὐτὸς μετ' ὀλίγων ἄλλων ἑλληνοπαίδων *καλῶν οἰκογενειῶν*, αὐτοτιτλοφορηθέντων δουκῶν καὶ μαρκησίων, κατώρθωσε νὰ καταστρέψῃ τὸ γόητρον τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος καί να κηλιδώσῃ τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων ἐν Παρισίοις, τοὐλάχιστον παρ' ἐκείνοις, οἵτινες δὲν τρέφουσιν ἰδανικὸν πρὸς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ἔρωτα. Ἔκτοτε καλοῦσι συχνότερον Grecs τοὺς λαθροπαίκτας καὶ ἔπαυσαν οἱ καταστηματάρχαι πᾶσαν πρὸς Ἕλληνα πίστωσιν. Τὸ πρῶτον κακὸν κατεπολέμησεν ἀποτελεσματικῶς ὁ γνωστὸς Jules Claretie· τὸν εὐχαριστοῦμεν. Τὸ δεύτερον ὅμως δὲν εἶνε κατ' οὐσίαν κακόν· ἡ ἔλλειψις τῆς πιστώσεως, αἰτία ἡσύχου καὶ ἐργώδους ζωῆς, ἀρκεῖ νά μας ἀποδώσῃ, καλῶς μεμορφωμένους καὶ χρησίμους ἐπιστήμονας, πολλοὺς τῶν ἐν Παρισίοις σπουδαστῶν, οἵτινες ἄλλως θὰ ἐπέστρεφον . . . χειρότεροι ἴσως τοῦ Λέοντος Ροδίου.

Ϛ'

Guarda e passa

«Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πρέπει νὰ ἦνε ἀνώτερος πάσης συγκινήσεως.» Τοῦτο ἐφρόνει μετὰ πεποιθήσεως ὁ Λέων καὶ προσεπάθει νά το ἐφαρμόζῃ πάντοτε. Κατήρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ διετῆ σχεδὸν ἀπουσίαν· πρὸς τί ἄρά γε νὰ τρέξῃ δρομαῖος καὶ νὰ ριφθῇ ὡς μαινόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων του ἢ τῆς μνηστῆς του; Ἔμεινε λοιπὸν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας παρά τινι θείῳ του ἐν Πειραιεῖ, περί την δείλην ἀνῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐφρόντισε νὰ ποστείλῃ εἰς τὸ μέγαρόν του τὴν ἀπαρτίαν, ὡς πρόδρομον ἑαυτοῦ, καὶ μετέβη ἐν πρώτοις εἰς ἑνὸς φίλου του ἰατροῦ τὴν οἰκίαν, μὲ χαμηλὰ παράθυρα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ἐκεῖ εὗρε πολλὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας ἐκ τῶν γνωστῶν, καί τινας κυρίους καθημένους εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ συνομιλοῦντας ζωηρῶς. Ὁ Λέων ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἔθλιψε τὰς χεῖρας ὅλων, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἐτοποθετήθη παρά το παράθυρον καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἧς ἀπετέλεσεν ἀμέσως τὸ θέμα.

— Βλέπετε πόσον μ' ἀγαπᾷ ὁ κύριος Ρόδιος; εἶπεν ὁ ἰατρὸς Β . . . μόλις ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἦλθε πρῶτα νὰ ἰδῇ ἐμὲ καὶ ἔπειτα θὰ 'πάγῃ σπῆτί του.

— Τί λέτε! ἀνέκραξεν ἡ οἰκοδέσποινα, μήτηρ τοῦ ἰατροῦ, ἀκόμη δὲν 'πήγατε νὰ ἰδῆτε τὴν καϋμένη τὴν μητέρα . . . τὸν πατέρα . . . ἄ, εἶσθε σκληρὸς υἱός! πώς θά σας περιμένουν οἱ δυστυχεῖς . . .

— Μὲ μιὰ ὥρα ἀργότερα ἢ ἐνωρίτερα δὲν 'χάθηκεν ὁ κόσμος! ἀπήντησεν ὁ Λέων, τὸν ὁποῖον κατέτερπεν ἡ ἔκπληξις ἣν ἐξεδήλουν πάντες ἐπί τῳ πραξικοπήματι.

— Οὔτε τὴν δεσποινίδα Βασιλικὴν δέν θα ἴδατε ἀκόμη! εἶπε μία τῶν κυριῶν· ἀλλ' αὐτὸ πάλιν εἶνε σκληρότης πρωτοφανής.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶνε πολὺ εὔκολον νά την ἰδῇ· περνᾷ καθ' ἡμέραν τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου· ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός.

— Πεζῇ ἢ μέ την ἅμαξαν; ἠρώτησεν ὁ Λέων.

— Συνήθως μέ την ἅμαξαν· ἀλλὰ καὶ πεζῇ φαίνεται συχνάκις καὶ ἔφιππος ἐνίοτε.

— Ὅταν ἦνε πεζὴ μοῦ φαίνεται ὡραιοτέρα, ἔχει τόσον ὡραῖον ἀνάστημα· παρετήρησέ τις τῶν δεσποινίδων, ἐν ᾧ ὅλοι ἔσπευσαν νά το ἐπιδοκιμάσωσιν.

— Καὶ ἔφιππον ποῖος τὴν συνοδεύει; ἠρώτησε πάλιν ὁ Λέων.

— Ὁ πατήρ σας· ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἀλλὰ δέν την εἶδα παρὰ μίαν ἢ δύο φορὰς πρὸ πολλοῦ καιροῦ· τὴν δευτέραν φοράν, νομίζω, εἶχον μαζύ των καί τον κύριον Ἀστεριάδην.

Ὁ Λέων συνεκάλυψε τὴν ἐνδόμυχον ταραχήν του ὑπὸ πλαστὴν ἀδιαφορίαν.

— Νά τί θα 'πῇ ἐρωτευμένος! βλέπετε πῶς ἐρωτᾷ καὶ διά τα μικρότερα πράγματα; εἶπε μειδιῶσα πονηρῶς ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ἐγώ, κυρία μου, ἐρωτευμένος; πλανᾶσθε! ὑπέλαβεν ὁ Λέων· ἂν ἀγαπῶ τὴν Βασιλικὴν τὴν ἀγαπῶ μέ τον νοῦν μου καὶ ὄχι μὲ τὴν καρδίαν μου· ἔτσι, βεβαιωθῆτε εἶνε κανεὶς πολὺ ἥσυχος.

— Τότε ἡ ἀγάπη σας δὲν εἶνε διόλου ἐγκάρδιος· παρετήρησεν ἡ δεσποινίς, ἥτις ἐπήνεσε τὸ ἀνάστημα τῆς μνηστῆς του.

— Ὅμως πολὺ νοήμων! ἀπήντησεν ἑτοίμως ὁ Λέων.

— Σᾶς ὁμοιάζει.

— Ἡ Βασιλική ;

— Ὄχι δά· ἡ ἀγάπη σας... ἀλλὰ καὶ ἡ Βασιλικὴ ὑπὸ μίαν ἔποψιν.

— Ὑπὸ ποίαν παρακαλῶ ;

— Ἀφ' οὗ ὁ Λέων εἶνε *βασιλεὺς* τῶν ζῴων ;...

— Ἄρα ;

— Τὸ *ἄρα* αὐτὸ σάς το χαρίζω.

— Merci, mademoiselle ! ἂς εἰμποροῦσα νὰ σάς το κάμω *ἄρά γε*.

Οὕτως ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐν ἐλαφρῷ εὐφυολογίας πνεύματι, καὶ ὁ Λέων ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὰς νεωστὶ κτηθείσας γνώσεις, συνισταμένας εἰς πολυπληθῆ παρισινὰ λογοπαίγνια καὶ νέας περὶ συρμοῦ καὶ τρόπων τοῦ φέρεσθαι θεωρίας. Προςέσχεν ὅμως νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε περὶ τῶν ἀσφαλεστέρων μεθόδων τῆς πλαστογραφίας ἢ τοῦ εὐαρέστου τῶν ὡρῶν τὰς ὁποίας διέρχεται κανεὶς ὑπὸ κράτησιν.

Τέλος αἱ κυρίαι αἱ καθήμεναι παρὰ το παράθυρον καὶ διασκεδάζουσαι μέ τους περιπατητὰς ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ Λέοντος ἐπὶ δύο γυναικῶν μιᾶς νέας καὶ μιᾶς πρεσβυτέρας, ἐρχομένων μακρόθεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

Ἦτο ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς κυρίας Δυβάλ.

Ὁ Λέων ἐστάθη ὄπισθεν τῶν ἄλλων προφυλακτικῶς καὶ παρετήρει. Τὸν κατέπληξε καί τον ἐμάγευσεν ἡ μεταβολὴ τῆς νεάνιδος. Παρῆλθον δύο ἔτη, τὰ κρισιμώτερα ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς γυναικός, δύο ἔτη καθ' ἃ ἡ ἀφελὴς καὶ φιλόγελως παιδίσκη μεταβάλλεται εἰς νεάνιδα τελείαν, ἐπιδεικνύουσαν τὰ προκλητικὰ θέλγητρα τοῦ θήλεος καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξακοντίζουσαν τὴν φλόγαν τοῦ πόθου — πόθου μετὰ γνώσεως καὶ μετὰ λόγου. Καὶ ἐγένετο ὡραία καὶ γλυκεῖα ἡ Βασιλική, ὡς ἡ ἐνσάρκωσις ὅλων τῶν ἐλπίδων, ὅσας ἐνέπνευσεν ἡ θέα τῆς περικαλλοῦς παιδικότητός της. Τὸ σῶμά της, ἀναδεικνυόμενον ὑπὸ τὴν ἁπλῆν ἀχυρόχρουν ἐσθῆτα, μέ το ἀνάστημα τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐθυτενὲς ὡς κηπευτῆς κυπαρίσσου, καί το στῆθος τὸ κολπούμενον γλαφυρῶς, καί το βάδισμα τὸ μεγαλοπρεπές, παρεῖχε τὴν τελείαν τεχνικὴν ὄψιν ἀρχαίου ἀγάλματος. Τὸ πρόσωπον, οὗτινος οἱ χαρακτῆρες ἀπέβαλον ἤδη τὸν παιδικὸν τύπον, ἔλαμπεν ὑπὸ ὡραιότητος τόσον ἐκφραστικῆς, ὥστε, χωρὶς ὑπερβολήν, ἦτο ἀδύνατον νὰ το ἀτενίσῃ κανεὶς ἐπὶ μακρόν· σοὶ ὡμίλει, ἐνόμιζες, διὰ τῆς θέας, καὶ ἠναγκάζεσο ἐξ αἰδοῦς νὰ καταβιβάσῃς τὰ ὄμματα. Ἄλλως τὸ τέλειον τῆς καλλονῆς περιέβαλλε τὴν κόρην δι' ἀρρήτου τινὸς μεγαλείου καὶ ὑπερηφανίας, ἀκουσίως συνεχούσης τοὺς πάντας πρὸς αὐτῆς· θὰ ἦτο ἀφεύκτως ἐκ τῶν ἐξόχως ἀγερώχων καὶ ἐπιβλητικῶν φύσεων, ἐὰν ἐπὶ τῆς μορφῆς της δὲν ἀντενακλᾶτο γλυκὺς ὁ ἥλιος τῆς ἀγαθότητος, ὁ μεσουρανῶν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς παρθένου.

Ἡ κυρία Δυβὰλ σεβασμία τὴν ὄψιν καί την περιβολὴν ἐβάδιζεν εὔχαρις, περιάγουσα τὸ βλέμμα κύκλῳ καὶ ἀποδίδουσα ἀξιοπρεπῶς τὰς ἐδαφιαίας ὑποκλίσεις τῶν γνωρίμων, εὐτυχῶν ὅτι ἐδύναντο νὰ ἀποδείξωσι τὸν θαυμασμόν των δι' ἑνὸς χαιρετισμοῦ. Ἡ Βασιλικὴ οὐδεμιᾶς προσοχῆς ἀξιοῦσα τοὺς περιπατητάς, ἐβάδιζε μὲ ἀπλανῆ ὄμματα, κατὰ την συνήθειάν της, ἀπαθὴς καὶ ψυχρὰ εἰς τὰ περὶ αὐτήν.

Ὁ Λέων ἀπέφευγε νὰ εἴπῃ τὰς ἐκ τῆς θέας ἐντυπώσεις του· ἐφοβεῖτο μήπως ἠθελεν ὁμιλήσει περισσότερον τοῦ δέοντος ἐνθουσιωδῶς. Ἦτο βαθεῖα ἡ κατάπληξίς του καὶ ἡ χαρά του συγχρόνως, δι' ὅ,τι ἔβλεπεν· ὁ θησαυρός, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς την κυρίαν Δυβάλ, ἐπολυπλασιάσθη· τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργει τόσον ἐπιμελῶς, ἀπέδωκε καρπούς . . . «ὡραίους εἰς ὅρασιν καὶ καλοὺς εἰς βρῶσιν» — ἵνα εἴπω κατά την Γραφήν. Ταῦτα ἐσκέπτετο παρακολουθῶν τὴν νεάνιδα, ἀντιπαρελθοῦσαν καὶ ἐξαφανισθεῖσαν, εἰς τὴν πρὸς την πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κλίσιν τῆς ὁδοῦ. Τὸν περιέμενεν εὐτυχία εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἔφρισσε· πῦρ διέτρεχε τὸ σῶμά του ὅλον· ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος, νὰ φύγῃ . . .

— Πῶς σας ἐφάνη, κύριε Ρόδιε ; ἐπέμενον ἐρωτῶσαι αἱ κυρίαι πρὸ πάντων· δὲν ἔγινε πολὺ ὡραία ;

— Ὡραία ἦτο πάντοτε, κυρίαι μου, ἀπήντα ὁ Λέων, δὲν βλέπω καμμίαν διαφοράν, μόνον ὅτι ἐμεγάλωσεν ὀλίγον.

— Καὶ μικρὸ πρᾶγμα τῶχεις ; δὲν ἤξευρες ὅτι ἔτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἀσχημίσῃ ; εἶπεν ὁ ἰατρὸς Β... εἶσαι πολὺ εὐτυχής, φίλε μου· ἐμεγάλωσε χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην γραμμὴν ἀπὸ τὴν τελειότητα τῆς καλλονῆς της.

— Ὀλίγον θὰ μ' ἔμελλε περὶ τοῦ ἐναντίου, σᾶς βεβαιῶ, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λέων, θαυμάζων καὶ αὐτός, πῶς χάριν κενοτροπίας, ἴσχυσε νὰ μὴ τρέξῃ κατόπιν τῆς νεάνιδος.

Πάραυτα ἐκίνησε τὴν προσοχήν του ὁ ἦχος τροχῶν καὶ κωδωνίσκων· ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς την ὁδὸν καὶ εἶδε τὸν Ἀστεριάδην, ὁδηγοῦντα τὸ περίκομψον ἁμαξίδιόν του, τὸ κυανόχρουν, ἐφ' οὗ τοσάκις εἶχε συγκαθίσει καὶ ὁ Λέων. Ἡ Βασιλικὴ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχε διέλθει· ἦτο σύμπτωσις ἄρά γε, ἢ μήπως ἀδιόρθωτος ὁ Κρίτων ἐτόλμα νὰ την παρακολουθῇ ;

Ἡ σκέψις αὕτη τῷ προὐξένησε τόσην ἀνησυχίαν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐγερθῇ καὶ ν' ἀπέλθῃ, διά νὰ μὴ καταστῇ γελοῖος, μένων περισσότερον. Εἶχον ἤδη ἀναφθῆ τὰ φῶτα καὶ οἱ πυκνοὶ περιπατηταὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀπήρχοντο εἰς δεῖπνον, συνωμίλουν μεγαλοφώνως, φέροντες κίτρινα χειρόκτια καὶ ἀνθοδέσμην ἴων ἐπὶ τοῦ στήθους· αἱ κυρίαι ἦσαν σπανιώτεραι, ἀποχωροῦσαι συνήθως ἐνωρίτερον. Μετὰ πόσης χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπάτει ὁ Λέων τὸ στενὸν ἐκεῖνο καὶ κονιορτῶδες πεζοδρόμιον, μέ τα καχεκτικά του δενδρύλλια καί τους ἀσθενεῖς φανούς, δεξιᾷ τῷ ἀναβαίνοντι πρός την πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον προτιμῶσι παντὸς ἄλλου οἱ κομψευόμενοι τῶν Ἀθηνῶν, ὁ δὲ Λέων, — ὡς γνήσιος Ἀθηναῖος, — ὅλων τῶν βουλεβάρτων καὶ λεωφόρων τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Μόνον διά το ἠγαπημένον τοῦτο πεζοδρόμιον ἐνοσταλγεῖ, ὅτε εὑρίσκετο ἐν Παρισίοις ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἂς τῷ συγχωρηθῇ τόσῳ παράδοξον αἴσθημα καὶ τόσον ἰδιότροπος συγκίνησις !

Διευθυνόμενος πρός την οἰκίαν του, — ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἴδῃ τοὺς γονεῖς του, χωρίς να αἰσχυνθῇ διά την ἀδυναμίαν του — ἐσκέπτετο περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῆς πρός την Βασιλικὴν παρουσιάσεως. Ἐν τῶν σχεδίων ἦτο τῷ ὄντι ἐπιτυχές, καὶ εἶχε τὴν ἀρετὴν τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἐκπλήξεως· ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εἶχεν ἄμεσον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησίν του ἠσθάνετο φρικίασιν πόθου.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μή την εἰδοποιήσουν περὶ τῆς ἐλεύσεώς μου ! ἐσκέφθη καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα.

Ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ μεγάρου μετὰ χαρᾶς· αὐτοὶ ἠγνόουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐν Παρισίοις ζωῆς καὶ τὰς θλίψεις, ὧν ἐγένετο πρόξενος. Ἀλλὰ τῆς μητρός του ἡ ὑποδοχή, ἀσθενοῦς καὶ μὴ ἐξερχομένης τοῦ κοιτῶνος, ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ ἐνθουσιώδης· τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, τὸν ἠσπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου, τῷ ἠύχήθη ψυχρῶς αἰσίαν τὴν ἐπάνοδον, ἀλλ' οὐδὲν μειδίαμα διέστειλε τὰ ὠχρὰ χείλη, οὐδεμία ἀκτὶς χαρᾶς ἐξέλαμψεν ἐπὶ τῶν ἡμιφωτίστων ὀφθαλμῶν τῆς πολυπαθοῦς γυναικός. Ἡ μήτηρ λησμονεῖ ἴσως τὰ πάντα· ἀλλ' ἡ θυγάτηρ τῶν ἡγεμόνων οὐδέποτε λησμονεῖ τὸ αἶσχος καί την ἀτίμωσιν.

— Εἶσθε ἀσθενὴς μητέρα ; ἠρώτησεν ὁ Λέων.

— Ναί, ἀποθνήσκω διὰ σέ· καὶ δὲν ἔχω οὔτε κἂν τὴν παρηγορίαν ὅτι ἀποθνήσκουσα σὲ σώζω...

Νοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὅρους δὲν ἐδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν ἡ συνομιλία, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ὁ Λέων ἐξῆλθεν, ἵνα εὕρῃ τὸν κύριον Ρόδιον.

Ἕπεται συνέχεια. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν]

Pièrre Zaccone: « Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων », Δραχμὰς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἤτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δὲ-Μερβίλλ », (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ἰουλίου Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Πόλις» Δραχ. 1 (1,20)

Victor : Hugo : « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετάφρασις Ι. Καρασσούσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (430)

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*